

Рецимо да, формално, с обзиром на одредбу Уставног закона, Бориса Тадића можда ништа не спречава да „скрати мандат“ трчећи ка трећем (а ако устав поново променимо, као што се најављује, може да буде и четврти, пети...). Али апсолутно је недопустиво да, поврх тога, њихова машинерија чини све да онемогућава остале грађане да буду бирани за председника Републике Србије.

Имам утисак да нико више ни не очекује да на председничким изборима може да се појави кандидат пореклом са неког друштвеног подручја изван блатишта савремене политике. Ипак, ја овде морам да нас подсетим на постулате демократије. Имамо... Не, имали смо какво-такво право да бирамо и да будемо бирани, али се подразумева да право да се буде биран није предвиђено за оне изван интересне „фамилије“ зване српска политичка сцена.

Да би се те неформалне али непремостиве препреке разумеле, предлажем да, пре залажења у подробности, теоретски замислимо неку познату, у народу популарну личност, изван неофицијелног картела која би одлучила да прихвати кандидатуру и поремети утврђени сценарио.

Ванредни избори су расписани у четвртак поподне, 5. априла. Наочити Тадић је тог дана напрасно одлучио (после дан и по званичног „премишљања“) да својом појавом побољша резултат Демократске странке на парламентарним изборима. И... Рецимо да је и народу драга особа одмах одлучила да прихвати кандидатуру.

Између партократије и огољене диктатуре

Пише: Никола Тулимировић
среда, 11 април 2012 19:31

Закон о избору председника Републике каже да Републичка изборна комисија има три дана да припреми и објави образац – до 8. априла. Оперативци који раде за Тадића, Николића и остале чланове картела (набрајајте све до Жарка Кораћа), обрасце имају пре расписивања избора, јер обрасце праве њихови људи. Чини се да су рођени спремни, бар кад је реч о преварама и подвалама. С друге стране, остали, па тај народу потенцијално драг кандидат, присиљени су да сачекају званичну објаву. Теоретски, најранији датум који је могао бити заказан јесте 8. април, али да бисте заказали оверавање потписа широм Србије, морате да имате адресе на којима ће се то радити, што, наравно, немате, уколико нисте већ организовано политичко предузеће, тј. странка. Начелно, све се то може организовати, и простор и обавештавање и оверивач, али... За дан?! Није реално.

А зашто за дан? Те недеље, иако су околности ванредне, судови захтеве са адресама примају чак и у петак, чак до 15:30 (иначе, редовно радно време), што значи да предлагачима народу потенцијално драгог кандидата не остаје ништа друго него да захтеве предају у понедељак.

Они захтеве предају у понедељак и траже да се потписи прикупљају пет дана: од 11. априла, до истека законског рока, 15. априла. Већина судова по Србији одбија да ради током празника, иако на то немају право, јер ти дани нису изузети из изборног тајминга. Дакле, остају два дана, 11. и 12. април. Пошто 10.000 судски оверених потписа не може бити довољно, јер увек има и биће грешака и преклапања потписника, онај народу драг кандидат сад мора дневно да прикупи 6.000 судски оверених потписа да би уредно припремљену листу предао на време. Па ви сад видите како стоји ствар са демократијом и могућностима да се заиста појави неки кандидат изван страначког естаблишмента.

(Аутор је председник странке „Ниједан од понуђених одговора“)